

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Co/164/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7112200080
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tutko
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7112200080.3

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v právnej veci žalobkyň 1. O. U., C. N. E., Ľ. Č.. XX, X. Z. K., C. N. E., A. Č.. XX, X. Z. K., C. N. E., Ž. Č.. XX, X. E. U., C. N. E., E. L. Č.. XX, proti žalovanému CASSPOS, a.s. so sídlom v Košiciach, Dopravná č. 6, o náhradu za užívanie nehnuteľností, o odvolaní žalobkyň proti uzneseniu Okresného súdu Košice I zo dňa 19.1.2015 č.k. 15C 1/2012-189 takot

rozhodol:

Z r u š u j e uznesenie a vec vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zaviazal žalobkyňu v 1.rade nahradiť žalovanému na trovách konania sumu 2.896,50 eura, žalobkyňu v 2.rade v sume 2.896,50 eura, žalobkyňu v 3.rade sumu 3.798,42 eura a žalobkyňu v 4.rade rovnako sumu 3.798,42 eura.

Pri rozhodovaní vychádzal súd prvého stupňa zo zistenia, že žalobkyne sa v konaní vo veci samej domáhali proti žalovanému vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom žalobný návrh vo veci samej bol zamietnutý rozsudkom Okresného súdu Košice I dňa 29.5.2012 a následne potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Košiciach dňa 30.10.2014 sp.zn. 5Co 294/2012-164. Vzhľadom na to, že v konaní vo veci samej nebolo rozhodnuté o trovách konania rozhodol súd prvého stupňa o trovách konania účastníkov napadnutým uznesením.

Pri rozhodovaní o trovách konania dospel súd prvého stupňa k záveru, že nie sú dané dôvody pre aplikáciu § 150 ods. 1 O.s.p., lebo nejde o výnimočný prípad, v ktorom by pri zohľadnení okolností danej veci ako aj okolností na strane účastníkov konania bolo použité citované ust. namieste. V tejto súvislosti súd prihliadol jednak na dôvody vedúce k podaniu žaloby, ktorá bola od začiatku nedôvodná, vzhľadom na to, že žalobkyne sa domáhali náhrady za užívanie nehnuteľností z titulu svojho vlastníckeho práva. V konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp.zn. 9C 27/2004 sa domáhali žalobkyne určenia vlastníckeho práva, ktorým bol ich návrh zamietnutý a teda nepreukázali vlastníctvo k predmetnej nehnuteľnosti a teda nemohli sa domáhať ani náhrady za užívanie nehnuteľnosti. S poukazom na predmet konania vo veci samej (náhrady za užívanie nehnuteľnosti), postoj žalobkyň, zrejme bezúspešné uplatnenie práva od právoplatného rozhodnutia Okresného súdu Košice I, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 29.12.2009 podanie žalobkyň doručené súdu 13.1.2012 v ktorom žalobkyne opakovane tvrdili, že sú podielovými spoluvlastníkmi sporných parciel, ktoré žalovaný užíva a zo spisu vyplývajúce majetkové pomery žalobkyň nie je dôvod, aby súd po úspešnosti žalovaného nepriznal mu náhradu trov konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a odchytil sa tak od všeobecnej zásady priznania účelne vynaložených trov konania účastníkom, ktorý bol úspešný v spore.

Zo spisu vyplývajúce majetkové pomery žalobkyň neodôvodňujú podmienku sociálnej odkázanosti vzhľadom na to, že sú vlastníčkami rozsiahlych parciel vedených na LV. Súd preto pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal z ust. § 142 ods. 1 Os.p. a úspešnému žalovanému priznal náhradu trov

konania spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia a to tak, že jednotlivé žalobkyne zaviazal na náhradu trov konania uvedenú vo výroku rozhodnutia.

Proti tomuto uzneseniu podali včas odvolanie žalobkyne. Žiadali, aby odvolací súd zrušil napadnuté uznesenie a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Podľa ich názoru súd prvého stupňa vydal napadnuté rozhodnutie bez toho, aby sa riadil právnym názorom a príkazmi odvolacieho súdu uvedenými v zrušujúcom uznesení. Odvolací súd v rozsudku, v ktorom zrušil výrok o trovách konania prikázal zároveň súdu prvého stupňa zisťovať podrobné osobné, majetkové a sociálne pomery žalobkýň, okolností za akých bol nárok na súde uplatnený, ako aj všetky relevantné skutočnosti, pre použitia ust. § 150 ods. 1 O.s.p., t.j. či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa pre aplikáciu tohto ustanovenia. Súd prvého stupňa sa vôbec neriadil rozhodnutím odvolacieho súdu a ten ich následne zaviazal zaplatiť žalovanému trovy konania s odôvodnením, že zrejme bezúspešne uplatňovali svoje práva na súde v tomto konaní. Tento záver prvého stupňa je špekulatívny, demagogický a vzbudzuje úsmev a pochybnosti, či súd prvého stupňa vie počítat roky a okolností za ktorých sa obidva spory, t.j. toto konanie a konanie 9C 27/2004 viedli. Poukazuje na to, že žalobu o výplatu náhrady za užívanie nehnuteľností podali 30.12.1998 a konanie sa právoplatne skončilo 5.1.2015. Žalobu o určenie vlastníckeho práva podali v roku 2004 a konanie sa právoplatne skončilo 29.12.2009. Je zrejme, že v roku 1998 sme vôbec nemohli predpokladať, ako sa konanie začaté v roku 2004 v roku 2009 skončí. Takáto argumentácia súdu prvého stupňa je neprípustná. Z odôvodnenia súdu prvého stupňa je zrejme, že vôbec nepochopil, čo bolo predmetom konania vo veci samej. Skutočnosť, že sme vlastníčkami nehnuteľností nemôže zakladať našu povinnosť platiť trovy konania, pričom v tomto konaní im bolo priznané 50% oslobodenie od platenia súdnych poplatkov. Pri zohľadnení osobného stavu, zárobkové možnosti, s prihliadnutím na hodnotu sporu, nie je od nich spravodlivé požadovať zaplatenie celého súdneho poplatku. Takéto stanovisko je možné aplikovať aj pri posudzovaní zaplatiť žalovanému trovy konania z titulu trov právneho zastúpenia.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol, aby odvolací súd odvolanie žalobkýň v celom rozsahu zamietol a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania. Je toho názoru, že súd prvého stupňa plne rešpektoval názor odvolacieho súdu a vykonal podrobné prešetrenie pomerov žalobkýň. Pomerly žalobkýň podľa jeho názoru nezakladajú dôvod na uplatnenie ust. § 150 O.s.p.. Žalobkyňa v 1.rade, ako aj žalobkyňa v 3.rade disponujú značným finančným zostatkom na účte, s ktorým môžu voľne nakladať, pričom žalobkyne v 2.a4.rade majú stály príjem, ktorý pre nich predstavuje stabilnú formu zabezpečenia. Ich sociálne, majetkové ako ani zárobkové pomery preto neodôvodňujú rozhodnutie súdu o nepriznaní náhrady trov ku ktorým svojim správaním nedal podnet na podanie žaloby. Žalobkyne mali vedomosť o tom, že nehnuteľnosť vo vzťahu ku ktorej sa domáhajú náhrady za užívanie nie je v ich vlastníctve, preto je zrejme, že na ich strane išlo zrejme o bezúspešné uplatňovanie si práva. Bolo by v rozpore so zákonom, ak by súd žalobkyne oslobodil od povinnosti nahradit' mu trovy konania. Išlo by o neprimeraný zásah do sféry jeho majetkových práv. Ani argumentácia žalobkýň, ktorou sa odvolávajú na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov v rozsahu 50% neobstojí, pretože takéto oslobodenie nezakladá priamo dôvodnosť aplikácie ust. § 150 O.s.p..

Na základe podaného odvolania odvolací súd preskúmal napadnuté uznesenie a konanie mu predchádzajúce podľa § 212 ods. 1,3 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky pre potvrdenie a pre zmenu rozhodnutia.

Odvolací súd je v prejednávanej veci toho názoru, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, ak pri rozhodovaní o nároku žalovaného na náhradu trov konania neaplikoval správny právny predpis v dôsledku čoho nebolo možné posúdiť, či boli resp. neboli splnené zákonné podmienky pre nepriznanie náhrady trov konania úspešnému žalovanému.

Podľa § 150 ods. 1 O.s.p. ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolností, či účastník, ktorému sa priznala náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

Podľa § 17 ods. 4 zák.č. 240/1990 Zb. pri spojení dvoch alebo viacerých vecí sa zvyšuje tarifná odmena patriaca vo veci s najvyššou hodnotou o polovicu tarifnej odmeny, ktorá by inak patrila v ostatných spojených veciach.

Podľa § 17 ods. 4 zák.č. 163/2002 Z.z. pri spojení dvoch alebo viacerých vecí, základná sadzba tarifnej odmeny, ktorá patrí vo veci s najvyššou hodnotou, zvyšuje sa o polovicu základnej sadzby tarifnej odmeny, ktorá by inak patrila v druhej veci, alebo v každej z ostatných spojených vecí.

Podľa § 13 ods. 3 zák.č. 655/2004 Z.z. pri spojení dvoch alebo viacerých vecí sa základná sadzba tarifnej odmeny určenej z tarifnej hodnoty vecí s najvyššou hodnotou zvyšuje o tretinu základnej sadzby tarifnej odmeny, ktorá by advokátovi patrila v ostatných spojených veciach.

Ako vyplýva z citovaných zákonných ustanovení tieto upravujú výpočet odmeny advokáta pri spojení dvoch alebo viacerých vecí. Preto v prípadoch (tak ako je tomu v prejednávanej veci) pri spojení dvoch alebo viacerých vecí sa základná sadzba tarifnej odmeny určenej z tarifnej hodnoty vecí najvyššou hodnotou zvyšuje o polovicu resp. tretinu tarifnej odmeny, ktorá by inak patrila advokátovi v ostatných spojených veciach.

Ako vyplýva z dôvodov napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa súd prvého stupňa pri výpočte odmeny advokáta takto nepostupoval a pri výpočte jeho odmeny nezohľadnil citované zákonné ustanovenia, preto jeho rozhodnutie nemožno považovať za správne. Keďže súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, nebolo možné ani posúdiť, či v prejednávanej veci sú dané dôvody pre aplikáciu ust. § 150 ods. 1 O.s.p., pretože výška trov konania je jednou z okolností pre posúdenie dôvodnosti aplikácie tohto ustanovenia.

Súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, preto nezisťoval rozhodujúce okolností ohľadom žalovaného uplatneného nároku na náhradu trov konania, preto odvolací súd postupom podľa § 221 ods. 1,2 O.s.p. napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Po vrátení veci bude úlohou súdu prvého stupňa opätovne rozhodnúť o trovách konania účastníkov, pričom pri ich výpočte zohľadní zákonné ustanovenia upravujúce odmenu trov pri spojení dvoch alebo viacerých vecí a v odôvodnení sa vyporiada aj s námietkami žalobkyní v odvolaní.

V novom rozhodnutí rozhodne súd prvého stupňa aj o trovách tohto odvolacieho konania (§224 ods. 3 O.s.p.).

Uvedené rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.